

Sygn. akt I C 854/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Marcin Kołakowski

Protokolant: sekr. sądowy Żaneta Rewczuk

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2015 r. w Warszawie, na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.**,

przeciwko **J. B. (1)**,

o zapłatę;

1. zasądza od pozwanego J. B. (1) na rzecz powoda (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. kwotę 144.457,66 zł (stu czterdziestu czterech tysięcy czterystu pięćdziesięciu siedmiu złotych sześćdziesięciu sześciu groszy)

z odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego banku Polskiego:

- od kwoty 112.499,33 zł od dnia 31 stycznia 2014 r., do dnia zapłaty;

oraz z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 23.115,75 zł od dnia 31 stycznia 2014 r., do dnia zapłaty;
- od kwoty 8.842,58 zł od dnia 31 stycznia 2014 r., do dnia zapłaty

2. zasądza od pozwanego J. B. (1) na rzecz powoda (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. kwotę 5.423,00 zł (pięciu tysięcy czterystu dwudziestu trzech złotych) tytułem zwrotu kosztów czterech procesów;

3. pobiera od pozwanego J. B. (1) na rzecz Skarbu Państw – Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie kwotę 5.417,00 zł (pięciu tysięcy czterystu siedemnastu złotych) tytułem kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 854/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31 stycznia 2014 r. powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego J. B. (1) kwot: 112.499,33 zł z ustawowymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, 23.113,75 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, 8.842,38 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu (pozew k. 6-8;52-53).

W uzasadnieniu pozwu powód twierdził, że w dniu 12 września 2011 r. pozwany zawarł z poprzednikiem prawnym powoda (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. umowę o kredyt gotówkowy (...) \ (...) w wysokości 117.338,13 zł, że pozwany nie wywiązywał się z tej umowy, wobec czego została ona mu wypowiedziana, a bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, że egzekucja prowadzona na jego podstawie okazała się nieskuteczna, że umową przelewu z dnia 28 października 2013 r., powód nabył od (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W., wierzytelność wynikającą z ww. umowy. Na dochodzoną wierzytelność składają się kwota 112.499,33 zł, tytułem niespłaconego kapitału kredytu, kwota 23.113,75 zł, tytułem odsetek umownych skapitalizowanych przez Bank na dzień 31 lipca 2013 r. i kwota 8.842,58 zł, obejmująca odsetki umowne skapitalizowane przez powoda, naliczone od kwoty kapitału za okres od dnia 1 sierpnia 2013 r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu, według stopy procentowej odpowiadającej czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP.

W dniu 18 marca 2014 roku został wydany w sprawie o sygn. akt VI Nc-c 145807/14, przez referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym Lubin – Zachód w Lublinie, VI Wydziale Cywilnym, nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty k. 10).

W sprzeciwie od tego nakazu zapłaty pozwany J. B. (1) zaskarżył go w całości wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu.(sprzeciw k. 11).

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany zarzucił, że dochodzone przez powoda roszczenia objęte zostały bankowym tytułem egzekucyjnym, wydanym przez poprzednika prawnego powoda (...) Bank (...) S.A. w W., któremu to tytułowi sąd nadał klauzulę wykonalności, wobec czego w niniejszej sprawie zachodzi powaga rzeczy osądzonej tzw. res iudicata. Podniósł, że na podstawie ww. bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzona jest egzekucja przez komornika, na rzecz poprzednika prawnego powoda, mimo że ten nie jest już uprawniony do egzekwowania wierzytelności objętej tytułem egzekucyjnym. Zakwestionował wysokość roszczenia dochodzonego pozwem, wskazując, że jest ono zawyżone, a uwzględnienie powództwa spowodowałoby podwójne zaspokojenie tj. na rzecz powoda i jego poprzednika prawnego – ww. banku. Pozwany zarzucił także dwukrotne skapitalizowanie odsetek, brak podstaw do ich naliczenia oraz nie wskazanie, za jakie konkretnie czynności (data, rodzaj czynności, pozycja w tabeli) zostały naliczone opłaty i prowizje.

Wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu, postanowieniem referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym Lubin – Zachód w Lublinie VI Wydziale Cywilnym z dnia 28 kwietnia 2014 roku, przekazano ww. sprawę do rozpoznania tutejszemu Sadowi(postanowienie k. 41).

W odpowiedzi na sprzeciw pozwanego, powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Poniósł, że pozwany nie mogąc uregulować w terminie swoich zobowiązań, zawarł w dniu 25 lutego 2013 roku ze zbywcą wierzytelności ugodę dotyczącą rozłożenia długu na raty, potwierdzając wówczas i uznając swoje zobowiązanie na dzień podpisania ugody w łącznej wysokości 126.877,12 zł, z tym, że nie wywiązał się z obowiązku spłaty rat, a w złożonym sprzeciwie nie powołał żadnych dowodów świadczących o spłacie zaciągniętego kredytu. Powód potwierdził, że z wniosku jego poprzednika prawnego toczyła się egzekucja w stosunku do pozwanego, że była ona nieskuteczna, że wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego i zaopatrzenie go w klauzulę wykonalności oraz prowadzenie na jego podstawie egzekucji nie powoduje powagi rzeczy osądzonej, a przywołane przez pozwanego przykłady orzecznictwa świadczą przeciwko podnoszonemu przez niego zarzutowi w tym zakresie, że powód nie jest bankiem i nie mógł skorzystać z ww. tytułu i zobowiązany jest uzyskać orzeczenie na swoją rzecz, na co zresztą pozwany wskazał. Odnosząc się zaś do kwestionowanej przez pozwanego wysokości odsetek, wskazał, że była ona przedmiotem uregulowań w umowie kredytowej, którą pozwany zawarł, że oprocentowanie kredytu wynosiło 9,99 % w stosunku rocznym, (tzw. odsetki umowne zwykle § 9), że wysokość odsetek zgodnie z § 4 umowy kredytowej w przypadku niespłacenia kredytu w terminie wynosi czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP (odsetki karne od należności przeterminowanych), że zostały one już uwzględnione w umowie ugody zawartej przez pozwanego, który wówczas ich nie kwestionował, że je uznawał, że ww. odsetki były pozwanemu naliczane w dalszym ciągu po zawarciu ww. ugody, gdyż pozwany się z niej nie wywiązywał, że wbrew zarzutom pozwanego nie było stosowane żadne dodatkowe oprocentowanie kredytu, gdyż bank stosował odmienne oprocentowania dla rat regularnie spłacanych tj. zwykle odsetki umowne i odmienne

dla zalegających rat tj. odsetki karne, zaznaczając przy tym, że takiego działania nie można określić, jako dublowanie naliczania odsetek, gdyż w momencie powstania zaległości w spłatach, od zaległej niespłaconej raty naliczane są odsetki karne zamiast odsetek zwykłych. Powód dodatkowo podniósł, że środki wyegzekwowane przez komornika sądowego prowadzącego postępowanie egzekucyjne, były na bieżąco księgowane na poczet odsetek, także na dzień wniesienia pozwu, a od dnia wniesienia pozwu nie były przekazywane wierzycielowi przez komornika żadne środki na poczet niniejszego zadłużenia, w związku z czym kwota należności od tego czasu nie uległa pomniejszeniu (pismo procesowe z dnia 25 sierpnia 2014 roku - k. 46-50).

Pozwany w piśmie z dnia 26 listopada 2014 roku (data prezentaty) podtrzymał swoje wcześniejsze zarzuty zawarte w sprzeciwie od nakazu zapłaty w tym, zarzut powagi rzeczy osądzonej – res iudicata, że tytuł egzekucyjny banku poprzednika prawnego powoda nie został uchylony, że na jego podstawie prowadzona jest egzekucja, mimo, że nie jest on już wierzycielem, że dochodzona pozwem należność jest niezgodna z rzeczywistą wysokością zadłużenia pozwanego, że nie uwzględnia ona ww. egzekucji i dokonanych wpłat na rzecz poprzednika prawnego powoda, że niezasadnie pobrano od niego koszty egzekucyjne, które powinny obciążać poprzednika prawnego powoda, który nie wniósł o umorzenie postępowania egzekucyjnego, że dochodzone pozwem roszczenie obejmuje dwukrotnie skapitalizowane odsetki i nie zostało pomniejszone o wpłaty komornicze i nienależne koszty egzekucyjne. Nadto pozwany podniósł zarzut potrącenia z dochodzonej należności kwot wyegzekwowanych w trakcie egzekucji na rzecz poprzednika powoda (...) Bank (...) S.A. oraz wniósł o obciążenie go kosztami egzekucji wobec tego, iż, z chwilą dokonania przelewu wierzytelności, nie złożył wniosku o umorzenie egzekucji (pismo procesowe – k. 106-110).

W piśmie z dnia 30 grudnia 2014 r., powód wniósł o uwzględnienie powództwa podtrzymując dotychczasowe stanowisko. Wniósł o oddalenie zarzutów pozwanego w tym zarzutu res iudicata, który dotyczy prawomocnych wyroków, a nie bankowych tytułów egzekucyjnych. Wyjaśnił, że wierzytelności wyegzekwowane od pozwanego zostały uwzględnione i pomniejszyły dług pozwanego, że po przelewie wierzytelności w stosunku do pozwanego komornik wyegzekwował od niego jedynie kwotę 182,02 zł, którą bank przekazał powodowi, którą powód zaliczył na poczet zadłużenia pozwanego pomniejszając je tym samym o ww. kwotę, że poza powyższą kwotą od pozwanego nie wyegzekwowano żadnych dalszych kwot, oraz że wysokość zobowiązania pozwanego wskazana w ugodzie pozostaje zbieżna z wysokością tego zobowiązania wynikającą z dokumentów rozrachunkowych pochodzących od banku, przedstawionych przez powoda. Jednocześnie w piśmie tym powód wskazał sposób wyliczenia wierzytelności dochodzonej pozwem uwzględniając postanowienia umowne, a także wpłaty dokonane przez pozwanego oraz wyegzekwowane od niego, które pomniejszyły jego zadłużenie. Bardziej szczegółowe wyliczenie kwot dochodzonych pozwem powód zawarł w piśmie z dnia 27 kwietnia 2015 r., wskazując ponownie, że kwota 112.499,33 zł, to niespłacony kapitał kredytu, kwota 23.113,75 zł, to odsetki umowne skapitalizowane przez Bank na dzień 31 lipca 2013 r. zaś kwota 8.842,58 zł, obejmuje odsetki umowne karne skapitalizowane przez powoda, naliczone od kwoty niespłaconego kapitału za okres od dnia 1 sierpnia 2013 r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu, według stopy procentowej odpowiadającej czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 września 2011 r. pozwany J. B. (1) zawarł z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. umowę o kredyt gotówkowy nr (...) \ (...) w wysokości 117.338,13 zł (par 9 umowy kredytowej). Kredyt miał zostać spłacony w 120 ratach kapitałowo-odsetkowych, płatnych w terminie do 5 każdego miesiąca, począwszy od 5.10.2011, a skończywszy na 5.09.2011, w wysokości po 1.548,26 zł każda, z tym zastrzeżeniem, że ostatnia rata miała wynosić 1.547,99 zł. Wartość odsetek zwykłych oznaczona została na 9,99% w stosunku rocznym, a odsetki od należności przeterminowanych (odsetki karne) wynosiły wysokość czterokrotności stopy lombardowej NBP. W przypadku, gdy termin zapłaty raty przypadał na dzień niebędący dniem roboczym, termin należności danej raty przesuwał się na najbliższy dzień roboczy. Ponadto w przypadku, gdy oprocentowanie kredytu określone w umowie, stałoby się wyższe niż czterokrotność stopy lombardowej NBP, wówczas oprocentowanie to ulegać miało automatycznemu obniżeniu do wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP.

Z uwagi na to, że dłużnik zalegał ze spłatą swoich zobowiązań w sposób przewidziany w harmonogramie, (...) Bank (...) S.A. pismem z dnia 06 sierpnia 2012 r., wypowiedział pozwanemu umowę o kredyt gotówkowy nr (...) \ (...) w wysokości 117.338,13 zł.

Następnie w dniu 25 lutego 2013, (...) Bank (...) S.A. oraz pozwany zawarli ugody, w której pozwany potwierdził i uznał, że na dzień zawarcia ugody, kwota jego wymagalnych zobowiązań względem Banku wynosiła 126.877,12 zł. Na kwotę tą składały się: kwota kapitału w wysokości 112.449,33 zł, kwota odsetek zapadłych w wysokości 3.978,26 zł oraz kwota odsetek od zadłużenia przeterminowanego w wysokości 10.399,53 zł. Bank wyraził zgodę na rozłożenie pozwanemu ww. zadłużenia na raty, zaś pozwany zobowiązał się do spłaty zadłużenia zgodnie z ustalonym harmonogramem spłat. Zgodnie z § 3 przedmiotowej ugody, niewykonanie przez pozwanego zobowiązań z niej wynikających, w szczególności niespłacenie raty w terminie lub niespłacenie raty w wysokości określonej w harmonogramie spłaty, powodowało, że ugoda miała przestać wiązać strony, a cała kwota zadłużenia miała stać się wymagalna w trybie natychmiastowym i miała być powiększana o dalsze odsetki od kwoty zadłużenia naliczone od dnia zawarcia ugody i jednocześnie pomniejszona o dokonane wpłaty.

Zobowiązania wynikające z umowy kredytu nie zostały przez pozwanego w całości uregulowane. Pozwany nie dotrzymał także warunków ww. ugody i w związku z tym wierzyciel (...) Bank (...) S.A. wystawił w dniu 1 maja 2013 r. przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny o nr (...) \ (...) \ 2013 \ 968. Pismem z dnia 27 maja 2013r. (...) Bank (...) S.A. wystąpił do Sądu z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności ww. bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Postanowieniem Referendarza Sądowego w Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie I Wydział Cywilny, została nadana klauzula wykonalności ww. bankowemu tytułowi egzekucyjnemu.

Pismem z dnia 30 sierpnia 2013 roku wierzyciel wniósł do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wołominie M. Ż., wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko J. B. (1). Postępowanie egzekucyjne zostało wszczęte w dniu 5 września 2013 roku, a sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt KM 50150/13.

W dniu 28 października 2013 roku (...) Bank (...) S.A. zawarł z powodem umowę cesji ww. wierzytelności o nr 1/10/2013. Zawierając powyższą umowę strony przyjęły wysokość zobowiązań pozwanego na dzień 31 lipca 2013 roku. Wówczas zadłużenie pozwanego wyniosło 112.499,33 zł tytułem niespłaconego kapitału oraz 23.115,75 zł tytułem zsumowanych odsetek umownych: w wysokości 3.978,26 zł oraz odsetek od zadłużenia przeterminowanego w wysokości 19.137,49 zł.

Po dokonaniu umowy przelewu wierzytelności, komornik wyegzekwował od pozwanego kwotę 182,02 zł, którą następnie bank przekazał powodowi. Przekazaną kwotę powód zaliczył na poczet zadłużenia pozwanego pomniejszając to zadłużenie tj. odsetki karne o ww. kwotę.

W dniu 30 stycznia 2014r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wołominie M. Ż. został powiadomiony o dokonanej na rzecz powoda (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty cesji wierzytelności.

Pismem z dnia 14 listopada 2013 roku (...) Bank (...) S.A. skierował do pozwanego zawiadomienie o dokonaniu przelewu wierzytelności.

Pismem z dnia 4 grudnia 2013 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty w łącznej wysokości 141.779,43 zł. W odpowiedzi na powyższe wezwanie pozwany pismem z dnia 18 grudnia 2013 roku wyjaśnił, że z uwagi na znaczną kwotę wierzytelności, jak i prowadzone egzekucje komornicze na rzecz banków i Urzędu Skarbowego zajęty został cały jego majątek, a co się z tym wiąże nie jest możliwe jednorazowe uregulowanie całości zadłużenia. Dodatkowo pozwany wskazał, że z uwagi na to, że powód nie jest bankiem, musi uzyskać nowy tytuł wykonawczy i klauzulę wykonalności w postępowaniu sądowym, gdyż nie może być stosowany dotychczasowy bankowy tytuł wykonawczy.

Pismem z dnia 30 stycznia 2014 roku (...) Bank (...) S.A. skierował do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wołominie M. Ż. zawiadomienie o dokonaniu przelewu wierzytelności, wnosząc jednocześnie o zawieszenie postępowania egzekucyjnego.

Na dochodzoną pozewem kwotę składa się: należność główna (niespłacony kapitał) w kwocie 112.499,33 zł, odsetki w kwocie 23.115,75 zł na dzień 31 lipca 2013 (3.978,26zł odsetki zwykle umowne naliczane stosownie do regulacji § 9 umowy kredytowej według stopy procentowej wynoszącej 9,99 % w stosunku rocznym i odsetki karne w wysokości 19.137,49 zł naliczane w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od 1 stycznia 2011 roku) oraz odsetki karne (czterokrotność stopy lombardowej NBP) w wysokości 8.842,58 zł (9.024,60 zł – 182,02 zł (wyegzekwowane przez komornika po dokonanej cesji wierzytelności) = 8.842,58 zł) naliczane od kwoty niespłaconego kapitału 112.499,33 zł za okres od 1 sierpnia 2013 roku do dnia 30 stycznia 2014 roku.

Dowód: zawiadomienie k. 15 – 16, 120 – 121; zajęcie k. 21, 123 - 127; pisma k. 22 – 26, 133 – 138, 181 – 186; pisma banku k. 129 – 130, 187 – 188; umowa nr (...) \ (...) k. 55 – 56; regulamin k. 57; tabela opłat k. 58; ugoda z dnia 25 lutego 2013 roku k. 59 – 60; wypowiedzenie umowy kredytu k. 62 – 63; bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) \ (...) \ 2013 \ 968 k. 64, wniosek o nadanie klauzuli wykonalności k. 65 – 66; postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności k. 67; wniosek o wszczęcie egzekucji k. 68 – 69; wyciąg nr (...) z dnia 20 maja 2014 roku k. 70 – 73v; zawiadomienie z dnia 30 stycznia 2014 roku k. 61; raport – zestawienie k. 74 – 76v; wyciąg k. 77 – 79; zawiadomienie z dnia 14 listopada 2013 roku k. 81 – 82; wezwanie do zapłaty k. 80, 131; pismo z dnia 18 grudnia 2013 roku k. 83, 182; wyciąg nr 1/13. (...) .31/14 k. 84; postanowienie k. 180; dokumenty z akt komorniczych – załącznika do akt.

***Dokonując powyższych ustaleń i mając je na uwadze Sąd zważył,
co następuje:***

W rozpoznawanej sprawie niespornym było to, że pozwany J. B. (1) zawarł w dniu 12 września 2011 r. z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. umowę o kredyt gotówkowy nr (...) \ (...) na kwotę 117.338,13 zł. Poza sporem pozostawało również, że pozwany nie spłacał terminowo rat kredytowych, że bank wypowiedział mu ww. umowę, że następnie pozwany zawarł z bankiem ugodę, której nie wykonywał, że toczyło się przeciwko pozwanemu postępowanie egzekucyjne z wniosku (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. oraz, że powód zawarł z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. umowę cesji wierzytelności.

W rozpoznawanej sprawie sporne było to, czy w niniejszej sprawie zachodzi powaga rzeczy osądzonej z uwagi na wystawienie przez (...) Bank (...) S.A. bankowego tytułu egzekucyjnego, na podstawie którego prowadzona była następnie przeciwko pozwanemu egzekucja komornicza, wysokość zadłużenia pozwanego wobec (...) Bank (...) S.A. i de facto powoda, także w zakresie odsetek, a w szczególności czy zostały one naliczone dwukrotnie oraz czy na poczet zadłużenia zostały zaliczone wszystkie wpłaty, jakich dokonał pozwany ewentualnie zostały od niego wyegzekwowane w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym na rzecz poprzednika prawnego powoda tj. (...) Bank (...) S.A.

Zajęcie stanowiska w powyższych kwestiach pozwoliło Sądowi rozstrzygnąć, czy powództwo jest uzasadnione.

Sąd przyznał moc dowodową wszystkim dowodom z dokumentów, jakie zostały zgromadzone w niniejszej sprawie, uznając, że stanowią one pełnowartościowy materiał dowodowy. Autentyczność i wiarygodność tych dokumentów nie była bowiem przez strony kwestionowana. Strony dokonywały jedynie odmiennej wykładni ich treści, w zależności od podnoszonych twierdzeń i zgłaszanych zarzutów. Takie stanowisko stron procesu, w ocenie Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę, nie miało jednak wpływu na autentyczność i wiarygodność dowodów z dokumentów. Wprawdzie pozwany zarzucił, iż dokumentacja przedstawiona przez powoda stanowi co najwyżej dokumenty prywatne, lecz w ocenie Sądu z uwagi na treść art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi pełnoprawny środek dowodowy, który Sąd orzekający może uznać za podstawę swoich ustaleń faktycznych, a następnie wyrokowania. Co więcej dokumenty prywatne, podobnie jak i dokumenty urzędowe korzystają z

domniemania autentyczności (inaczej - prawdziwości), tj. domniemania, że dokument pochodzi od jego wystawcy, a zatem jest autentyczny.

Powództwo w całości było zasadne, wobec czego zostało uwzględnione, zaś zarzuty pozwanego, jako niezasadne zostały przez Sąd oddalone.

W pierwszej kolejności należało odnieść się do podnoszonego przez pozwanego zarzutu powagi rzeczy osądzonej, jako najdalej idącego. Wbrew stanowisku pozwanego nie było jakichkolwiek podstaw dla uznania trafności tego zarzutu.

Powaga rzeczy osądzonej odnosi się tylko do tych orzeczeń, które zawierają osądzenie sprawy, a więc orzeczeń merytorycznych rozstrzygających sporny stosunek prawny. W procesie taki charakter, oprócz wyroków, posiadają nakazy zapłaty, do których stosuje się odpowiednio przepisy o wyrokach (art. 353² k.p.c.). Nakaz zapłaty, przeciwko któremu nie wniesiono skutecznie zarzutów, czy sprzeciwu ma skutki prawomocnego wyroku (art. 494 § 2 k.p.c. oraz art. 504 § 2 k.p.c.). Powaga rzeczy osądzonej jest także atrybutem postanowień wydanych w postępowaniu nieprocesowym, orzekających, co do istoty sprawy (art. 518 k.p.c.). Zakres orzeczeń korzystających z powagi rzeczy osądzonej jest więc węższy niż orzeczeń wyposażonych w moc wiążącą. Moc wiążąca, w świetle art. 365 § 1 k.p.c., odnosi się bowiem do wszystkich orzeczeń.

Powagi rzeczy osądzonej nie stwarza postanowienie sądu o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Fakt istnienia tytułu wykonawczego w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności oznacza jedynie istnienie podstawy do prowadzenia egzekucji, jako formy przymusu, zmierzającej do zaspokojenia wierzytelności objętej tytułem egzekucyjnym. Wystawiony przez bank bankowy tytuł egzekucyjny, upoważnia do prowadzenia egzekucji wyłącznie instytucję bankową, jaką jest bank. Taki pogląd został wyrażony m.in. w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004r., sygn. akt III CZP 9/04. Sąd ten stwierdził, że „niedopuszczalne jest nadanie na podstawie art. 788 § 1 k.p.c. klauzuli wykonalności na rzecz niebędącego bankiem nabywcy wierzytelności objętej bankowym tytułem egzekucyjnym, także po zaopatrzeniu go w sądową klauzulę wykonalności.” Z uzasadnienia przywołanego orzeczenia wynika, że prawo wystawiania bankowych tytułów egzekucyjnych stanowi przywilej banków, polegający na ułatwieniu dochodzenia wierzytelności wynikających z czynności bankowych. Takiego przywileju ustawodawca nie nadał funduszom sekurytyzacyjnym, które są z reguły nabywcami wierzytelności banków. Nabycie wierzytelności banku nie uprawnia ich zatem do wystawienia sekurytyzacyjnego tytułu egzekucyjnego, jak też nie mogą uzyskać klauzuli wykonalności na swoją rzecz, powołując się na nabycie wierzytelności objętej tytułem wykonawczym wydanym na rzecz banku, nawet jeśli tytułem stwierdzającym nabywaną wierzytelność jest bankowy tytuł egzekucyjny. W konsekwencji, fundusz sekurytyzacyjny, będący nabywcą wierzytelności banku, nawet stwierdzonej bankowym tytułem egzekucyjnym, musi dochodzić tej wierzytelności przed sądem, a wyciągi z ksiąg rachunkowych funduszu mogą stanowić podstawę wydania nakazu zapłaty (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2009 r., III CZP 65/09, OSNC 2010, Nr 4, poz. 51).

Z art. 786² § 1 k.p.c. wynika, że w postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, sąd bada, czy dłużnik poddał się egzekucji oraz czy roszczenie objęte tytułem wynika z czynności bankowej dokonanej bezpośrednio z bankiem lub z zabezpieczenia wierzytelności banku wynikającej z tej czynności. Badanie przez sąd, czy bankowy tytuł egzekucyjny został wystawiony zgodnie z art. 96-98 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku - Prawo bankowe nie jest jednak osądzeniem sprawy. W tym przypadku sąd nie rozpoznaje merytorycznie sprawy po przeprowadzeniu postępowania dowodowego. Takie stanowisko wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 lipca 2003 roku (II KKN 363/01) stwierdzając, że bankowy tytuł wykonawczy (bankowy tytuł egzekucyjny zaopatrzony w klauzulę wykonalności) nie stwarza stanu powagi rzeczy osądzonej.

Zgodnie z panującą w polskiej procedurze cywilnej ogólną zasadą orzekania, kwestię udowodnienia faktów w procesie cywilnym reguluje art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Inaczej mówiąc strona, która powołuje się na jakiś fakt prawotwórczy, ma obowiązek go

udowodnić, inaczej naraża się na brak skutków prawnych płynących z tego faktu (por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 23 października 2012 r., I ACa 563/12).

W konsekwencji omawiany zarzut powagi rzeczy osądzonej podnoszony przez pozwanego, jako oczywiście niezasadny został przez Sąd oddalony. Pozwany zaś w odpowiedzi na wezwanie do zapłaty wystosowane przez powoda, sam wskazał, że powód nie może korzystać z bankowego tytułu egzekucyjnego i zobowiązany jest uzyskać nowy tytuł egzekucyjny w postępowaniu sądowym, co świadczy o sprzeczności stanowiska pozwanego i podnoszeniu przez niego zarzutów w celu przedłużania postępowania i chęci uniknięcia odpowiedzialności za zaciągnięte zobowiązania.

Pozwany w toku sprawy zarzucał, że dochodzone pozwem roszczenie nie uwzględnia kwot uzyskanych z egzekucji bankowych prowadzonych na rzecz poprzednika prawnego powoda. Z ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynika, że komornik sądowy, już po dokonanej umowie cesji wierzytelności, wyegzekwował od pozwanego kwotę w wysokości 182,02 zł, którą to kwotę poprzednik prawny powoda (...) Bank (...) S.A. przekazał powodowi. Z kolei powód zaliczył ww. kwotę na poczet wymagalnych od pozwanego należności ubocznych - odsetek karnych (kwota odsetek 9.024,60 zł (naliczane od kwoty niespłaconego kapitału 112.499,33 zł za okres od 1 sierpnia 2013 roku do dnia 30 stycznia 2014 roku) została pomniejszona o kwotę 182,02 zł (wyegzekwowaną przez komornika po dokonanej cesji wierzytelności), co dało 8.842,58 zł). Poza powyższym faktem - przywołanym przez powoda - nie ustalono, aby po dokonanych przelewach wierzytelności komornik wyegzekwował od pozwanego jakiegokolwiek inne środki pieniężne. Wykazanie powyższego, niewątpliwie leżało w interesie pozwanego, bowiem powołując się na takie okoliczności kwestionował on wysokość dochodzonego pozwem roszczenia. To pozwany z podnoszonego faktu – tu spłata zobowiązania, wywodził określone skutki prawne – tu wygaśnięcie wierzytelności. Pozwany nie przedstawił żadnych dowodów na zaistnienie takich okoliczności, a tym samym nie udowodnił, że roszczenie powoda powinno opiewać na inną, mniejszą kwotę, niż ta dochodzona pozwem. Nadto pozwany nie podważył w jakikolwiek sposób wskazanych przez powoda kwot i dat, jakie pozwany spłacał – zawartych w zestawieniach k. 70 – 73 i 74 – 76v, które w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości dowodzą, jakie kwoty i kiedy pozwany spłacał poprzednikowi prawnemu powoda tytułem spłaty zaciągniętego kredytu. Wszystkie one zostały zaliczone przez poprzednika prawnego powoda i nie były kwestionowane przez pozwanego, który uznał swój dług zawierając ugodę z bankiem w dniu 25 lutego 2013 r. Jednocześnie z pisma pozwanego z dnia 18 grudnia 2013 r., jednoznacznie wynika, że wobec niego prowadzone były inne postępowania egzekucyjne, na co pozwany sam wskazał w tym piśmie w dalszym ciągu nie negując swojego długu ani co do zasady, ani co do wysokości, ani w końcu, co do sposobu naliczania odsetek umownych. W konsekwencji i tym pismem pozwany uznał swój dług wobec powoda, co do kwoty wskazanej w wezwaniu do zapłaty z dalszymi odsetkami. Ewentualne egzekwowanie od pozwanego określonych kwot w innych postępowaniach egzekucyjnych, niezwiązanych z niniejszą sprawą w tym nie na podstawie wydanego przez poprzednika prawnego powoda bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. De facto ww. pismo pozwanego z dnia 18 grudnia 2013 r., należy potraktować, jako dalsze uznanie długu przez pozwanego. W konsekwencji omawiany zarzut pozwanego, jako niezasadny i nieudowodniony został przez Sąd oddalony.

Stosownie do treści art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Z kolei § 2 powołanego przepisu stanowi, że wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W świetle powyższego, z istoty przelewu wynika prawo wierzyciela do zbycia wierzytelności bez zgody dłużnika. Niemniej jak wynika z § 5 ust. 3 umowy o kredyt łączącej pozwanego z poprzednikiem prawnym powoda, pozwany wyraził zgodę na przeniesienie wierzytelności wynikającej z ww. umowy na towarzystwo funduszy inwestycyjnych tworzących fundusz sekurytyzacyjny albo na fundusz sekurytyzacyjny.

W rozpoznawanej sprawie powód wykazał zarówno swoje uprawnienie do wystąpienia z pozwem przeciwko J. B. (2), przedkładając dokumenty świadczące o skutecznie zawartej umowie cesji wierzytelności, jak również udowodnił wysokość dochodzonego pozwem roszczenia. Nie budzi wątpliwości Sądu zarówno kwota kapitału w wysokości

112.499,33 zł, która wynika z materiału dowodowego zaofiarowanego przez powoda w niniejszej sprawie i która została wyliczona przy uwzględnieniu wysokości udzielonego kredytu, a następnie pomniejszona o wpłaty dokonywane przez pozwanego (rozliczane częściowo na kwotę główną, a częściowo na odsetki umowne), co znajduje odzwierciedlenie m. in. w zestawieniach k. 70 – 73 i 74 – 77v, zaś sposób rozliczenia wyjaśniony w pismach procesowych powoda. Ponadto pozwany uznał kwotę swojego zadłużenia wynoszącą 126.877,12 zł w ugodzie z dnia 25 lutego 2013 r., w tym także kwotę główną wynoszącą 112.499,33 zł oraz odsetki w wysokości 3.978,26 zł i 10.399,53 zł.

Ponadto z dołączonych do akt dokumentów, min. harmonogramu spłat wynika, że każda wpłacona rata przeznaczana była na pokrycie odsetek oraz innych należności ubocznych banku oraz na kapitał pożyczki. W wyciągu nr 1.2013 wskazany jest sposób powstania zadłużenia, począwszy od udzielenia kredytu na sumę 117.388,13 zł przy uwzględnieniu spłaty części należności w ratach (okres od 2011.10.07 do 2012.08.07). Należy tutaj zwrócić uwagę na różnicę między odsetkami zwykłymi, a odsetkami karnymi. Odsetki karne naliczane są od niezapłaconej w terminie kwoty (zgodnie z harmonogramem). W związku z powyższym poprzednik prawny powoda – bank mógł naliczyć odsetki karne zawsze wtedy, gdy po stronie pozwanego, jako kredytobiorcy wystąpiło opóźnienie w spłacie raty, przy czym wbrew zarzutom pozwanego nie było to dwukrotne naliczanie odsetek, a jednokrotne, przy czym w zależności od okresu były to albo odsetki umowne zwykłe, albo odsetki umowne karne. Za okres udzielonego kredytu, o ile nie doszło do opóźnienia w zapłacie raty pozwany płacił zwykłe odsetki umowne, zaś od raty, co do której opóźnił się z zapłatą zobowiązany był zapłacić tzw. odsetki umowne karne. W konsekwencji powodowi naliczane były odsetki w różnych wysokościach, ale za różne okresy, nienakładające się na siebie. Po wypowiedzeniu umowy kredytu, pozwany zobowiązany był już uiszczać odsetki karne, a nie umowne zwykłe. Te ostatnie zobowiązany był płacić i płaciłby gdyby poszczególne raty w ustalonych w umowie kredytu terminach uiszczał zgodnie z postanowieniami umowy. Naruszenie tych postanowień wywoływało określone w tej umowie konsekwencje dla pozwanego, czego był on świadom. Podobnie naruszenie postanowień ww. ugody z uwagi na jej § 3 spowodowało, że przestawała ona wiązać strony, a cała kwota zadłużenia stawała się wymagalna w trybie natychmiastowym i miała być powiększona o dalsze odsetki od kwoty zadłużenia naliczone od dnia zawarcia ugody i jednocześnie pomniejszona o wpłaty dokonane przez pozwanego – co także miało miejsce, gdyż pozwany nie wywiązał się z tej ugody. W niniejszej sprawie zatem, w momencie powstania zaległości w spłatach poszczególnych rat, od zaległej raty po dniu w którym miała ona zostać uiszczona naliczane były odsetki karne, zamiast odsetek umownych zwykłych, które były naliczane do dnia planowanej spłaty raty. Zatem odsetki nie były naliczane dwukrotnie, a jednokrotnie z tym, że w dwóch różnych stawkach w różnych okresach tj. do planowanej daty spłaty raty i po tym dniu, czyli za opóźnienie w jej spłacie. Odnosząc się do wysokości dochodzonych odsetek, należy podkreślić, że powód dochodził odsetek skapitalizowanych na dzień 31 lipca 2013 roku w łącznej wysokości 23.115,75 zł. Wysokość odsetek była uregulowana w umowie kredytowej, którą pozwany zawarł z bankiem. Na wskazaną wyżej kwotę składają się odsetki zwykłe umowne, naliczane stosownie do regulacji § 9 umowy kredytowej, według stopy procentowej wynoszącej 9,99% w stosunku rocznym w łącznej wysokości 3.978,26 zł (Wyciąg nr (...) wyliczone na 4.10.2012 tj. dzień wypowiedzenia umowy kredytowej) oraz odsetki karne w wysokości 19.137,49 zł naliczane w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od 1 stycznia 2011 roku do 31 lipca 2013 r. liczone od kwoty zaległego kapitału. Dodatkowo na należność główną składa się kwota odsetek karnych w wysokości 8.842,58 zł naliczanych od kwoty niespłaconego kapitału tj. 112.499,33 zł za okres od 1 sierpnia 2013 roku do dnia 30 stycznia 2014 roku, a zatem za okres od chwili nabycia wierzytelności przez powoda do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu do sądu. Ani wysokość, ani sposób wyliczenia dochodzonych pozwem odsetek nie nasuwa żadnych wątpliwości Sadu. Jak wynika z akt sprawy odsetki karne były liczone zamiast odsetek zwykłych. Zostały skapitalizowane i wliczone do należności głównej. W konsekwencji omawiany zarzut pozwanego, jako niezasadny i nieudowodniony został przez Sąd oddalony.

Reasumując powództwo było zasadne i jako takie zostało uwzględnione, zaś zarzuty pozwanego, jako niezasadne zostały oddalone. Mając na względzie powyższe Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda łącznie kwotę 144.457,66 zł z odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego od kwoty 112.499,33 zł od dnia 31 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty oraz z ustawowymi odsetkami od kwot: 23.113,75 zł i 8.842,58 zł od dnia 31 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty na podstawie art. 353¹ k.c. w związku z art. 481 i 481 k.c. oraz art. 69 i nast. prawa bankowego i art. 509 k.c.

Mając powyższe na uwadze, Sad orzekł jak w pkt 1 sentencji wyroku.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w związku w zw. z § 6 pkt 6 w zw. z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013, Nr 490) zasądzać na rzecz powoda od pozwanego łącznie kwotę 5.423,00 zł, na którą składa się uiszczona przez powoda opłata sądowa od pozwu wniesionego w niniejszej sprawie w wysokości 1.806 zł, kwota 3.600,00 zł stanowiąca wynagrodzenie pełnomocnika powoda – radcy prawnego, oraz kwota 17 zł, jaką powód uiścił tytułem opłaty skarbowej od udziałnego pełnomocnictwa pełnomocnikowi procesowemu – radcy prawnemu.

Mając powyższe na uwadze, Sad orzekł jak w pkt 2 sentencji wyroku.

Z uwagi na nieuiszczenie całej opłaty od pozwu, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, pobrano od pozwanego, jako strony przegrywającej proces na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie kwotę 5.417,00 zł tytułem pozostałej części opłaty od pozwu.

Mając powyższe na uwadze, Sad orzekł jak w pkt 3 sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)